

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. K., narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2023, č. j. MV-100780-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26. 7. 2023, č. j. MV-100780-4/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 19. 5. 2023, č. j. OAM-19528-23/ZM-2023, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce **10 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2023, č. j. MV-100780-4/SO-2023, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 5. 2023, č. j. OAM-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19528-23/ZM-2023. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nesplňoval podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) téhož zákona.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně uvedl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Dle žalobce byla při vydání rozhodnutí v obou stupních správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce konstatoval, že podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty u stejného zaměstnavatele na totožné pracovní pozici se stejným místem výkonu práce, která je v pracovní smlouvě označena jako údržba motorových vozidel. Jeho zaměstnavatel následně na výzvu správního orgánu konkretizoval, že žalobce vykonává ruční mytí osobních automobilů a čištění interiérů a exteriérů osobních automobilů. I za situace, kdy uvedená pozice nemůže být podřazena pod CZ-ISCO 51690, tak však nelze konstatovat nesplnění podmínky pro prodloužení zaměstnanecké karty či dokonce výkon nelegálního zaměstnání. Dle žalobce pracovní smlouvu tvoří zaměstnavatel nikoli zaměstnanec, a tedy určení pracovní pozice a její podřazení pod konkrétní CZ-ISCO není v jeho kompetenci. Odpovědnost za správnou kvalifikaci profese tudíž nelze přenášet na osobu žalobce, který je navíc cizincem.
4. Zdůraznil, že na stejné pozici pracuje již od roku 2019, kdy u zaměstnavatele nastoupil k zaměstnání, přičemž zaměstnanecká karta mu již byla v minulosti správním orgánem prodlužována. Je tedy zřejmé, že nehodlá být zaměstnán na jiné pracovní pozici, než na jakou mu byla vydána zaměstnanecká karta. Závěr, že nesplňuje podmínku pro prodloužení pobytového a pracovního povolení označil za nesprávný. V této souvislosti poukázal na sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 8. 2023, č. j. OAM-54709-9/ZM-2023, dle kterého jsou splněny podmínky pro zaměstnávání žalobce na pracovní pozici CZ-ISCO 9122 pracovníci pro ruční mytí vozidel a pomocní pracovníci autoservisu, číslo volného pracovního místa 27 554 560 790, se stejným místem výkonu práce a u stejného zaměstnavatele. Žalobce tedy výkonem práce na totožné, ale formálně jinak kategorizované pracovní pozici nezískal žádné výhody a jde tak toliko o formální nedostatek.
5. Žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí není patrné, jakou konkrétní podmínku v předmětném zákonném ustanovení nesplňoval, když žádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty na pracovní pozici uvedenou v centrální evidenci volných pracovních míst (č. volného pracovního místa 16 740 000 720) obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Správní orgány současně nenamítaly, že by hlášené volné místo bylo neplatné či neexistující. Konstatoval, že nepracoval v rozporu se zaměstnaneckou kartou, neboť po celou dobu pracoval na místě a na pozici u zaměstnavatele, pro kterého mu byla zaměstnanecká karta vydána. Na tomto nic nemůže změnit ani skutečnost, že došlo k nepřesnému zařazení pracovní činnosti do nesprávné kategorie CZ-ISCO. Na stejné místo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mu byla, sdělením správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2019, č. j. OAM-65963-7/ZM-2019, zaměstnanecká karta původně vydána a následně i v roce 2021 prodloužena.

6. Napadené rozhodnutí označil za přepjatě formalistické, nepřiměřené a nepřezkoumatelné, jelikož z něj nevyplývá nesplnění podmínek uvedených v § 42 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a ani existence veřejného zájmu na ukončení jeho pobytu. I kdyby jeho jednáním došlo k porušení povinností, tak by se jednalo o jednání učiněné z nevědomosti a v dobré víře. Dle žalobce je nutno poměřovat míru jeho protiprávního jednání, která však žádná nebyla a hrozbu dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. K němu sdělil, že na území České republiky má přítelkyni O. L., se kterou a jejím synem žije ve společné domácnosti, má zde zaměstnání a plánuje zde zůstat na trvalo. Neprodloužením zaměstnanecké karty by došlo k přerušení doby jeho nepřetržitého pobytu na území, čímž by přišel o právo podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života nezabýval a rovněž žalovaný se s touto námitkou nijak nevypořádal a toliko konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí je zákonné, správné a námitky označil jako nedůvodné. Konstatoval, že se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že byl dán důvod k neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce. U volného pracovního místa č. 16 740 000 720 je sice uveden název ruční mytí a čištění interiérů aut, ale dle kategorie CZ-ISCO se má jednat o pracovní pozici „Pracovníci v oblasti osobních služeb jinde neuvedení (51690)“, do které patří pracovníci poskytující služby a společnost jako taneční partneři, společenský doprovod, hostesky či stevardi v nočních klubech. Dle doložené pracovní smlouvy ze dne 10. 12. 2019 by měl žalobce vykonávat práci na pozici údržba motorových vozidel, která zjevně do výše uvedené kategorie CZ-ISCO nemůže být zařazena. Dodal, že volné pracovní místo již není součástí centrální evidence volných pracovních míst a žalobce na něm nemohl být zaměstnán, a tedy nebyla splněna podmínka podle dle § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
8. K přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný připomněl, že žalobce v odvolání ani v rámci prvostupňového řízení tuto námitku nevzněsl, a proto se touto námitkou nezabýval. Konstatoval, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný soudu nesdělili nesouhlas s tímto postupem, přičemž byli poučeni, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas udělili.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s námitkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a že z výroku rozhodnutí není zřejmé, jakou podmínku v zákonném ustanovení žalobce nesplňoval.
13. Soud předně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
14. K žalobcově námitce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, soud uvádí, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce tuto námitku žalobce nevznese a ani ke svému rodinnému životu neuvedl žádné podrobnosti. Žalovaný se tedy touto námitkou nemohl zabývat, neboť ji žalobce neuplatnil. V napadeném rozhodnutí se v tomto smyslu vyjádřil i žalovaný, když uvedl, že s ohledem na to, že žalobce nevznese žádnou námitku stran případné nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, se touto otázkou nezabýval.
15. Stran namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nejasnosti podmínky, kterou žalobce nesplňoval soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce nesplňoval podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení je toliko stanovena jedna podmínka stanovící, že účelem pobytu cizince na území je zaměstnání na jedné z pracovních pozic

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Správní orgán prvního stupně pak v odůvodnění k tomuto uvedl, že shledal nesplnění této podmínky ve skutečnosti, že žalobce hodlá být zaměstnán na jiné pracovní pozici uvedené v evidenci volných pracovních míst u téhož zaměstnavatele, než na kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána, bez toho, aniž by o této změně učinil oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Soud tedy neshledal, že by z výroku rozhodnutí nebylo zřejmé, jakou podmínku žalobce nesplňoval.

16. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí a vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.
17. Podle § 44a odst. 11 věty první zákona o pobytu cizinců ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mimo jiné tehdy, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4.
18. Podle § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je žádost o vydání zaměstnanecké karty oprávněn podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.
19. Podle § 37 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) vede Krajská pobočka Úřadu práce evidenci volných pracovních míst, která obsahuje identifikační údaje zaměstnavatele, základní charakteristiku pracovního místa, to je určení druhu práce a místa výkonu práce, předpoklady a požadavky stanovené pro zastávání pracovního místa, základní informace o pracovních a mzdových podmínkách a informaci, zda se jedná o pracovní místo vyhrazené nebo vhodné pro osobu se zdravotním postižením. Dále evidence obsahuje informaci o tom, zda jde o zaměstnání na dobu neurčitou nebo určitou a jeho předpokládanou délku. Evidence může dále obsahovat zejména informace o možnostech ubytování, dojíždění do zaměstnání a další informace, které zaměstnavatel požaduje zveřejnit.
20. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní statistické službě“) Český statistický úřad ve spolupráci s ministerstvy vytváří statistické klasifikace a statistické číselníky (dále jen „klasifikace“) a poskytuje z nich informace.
21. Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 15. 3. 2023 u žalovaného žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Z výpisu z Cizineckého informačního systému plyne, že žalobce na základě povolení k pobytu ve formě zaměstnanecké karty pobývá na území České republiky od roku 2019, kdy poslední pobytové oprávnění za tímto účelem realizoval s platností od 24. 4. 2021 do 23. 4. 2023. V tomto výpisu nejsou uvedeny žádné rodinné vazby žalobce. Žalovaný si obstaral podklady pro rozhodnutí, mezi kterými byl i výpis z centrální evidencie volných pracovních míst k volnému místu č. 16 740 000 720 označeného „*Ruční mytí a čištění interiéru aut*“, sdělení ze dne 13. 11. 2019, č. j. OAM-65963-7/ZM-2019, o splnění podmínek pro zaměstnání žalobce na volném pracovním místě č. 16 740 000 720, sdělení zaměstnavatele žalobce o pracovní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

naplní žalobce včetně pracovní smlouvy žalobce a souhlasné závazné stanovisko úřadu práce ze dne 30. 3. 2023 s prodloužením platnosti zaměstnanecké karty žalobce na volném pracovním místě č. 16 740 000 720. Dne 18. 4. 2023 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí a uvedl, že se k nim případně vyjádří do třiceti dnů, což však neučinil. Následně dne 19. 5. 2023 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

23. Stěžejní námitkou žalobce je naplnění podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
24. Soud předně připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byla zamítnuta, neboť žalobce hodlal být zaměstnán na jiné pracovní pozici uvedené v centrální evidenci volných pracovních míst u téhož zaměstnavatele, než na kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána. Dle odůvodnění správních rozhodnutí dospěly správní orgány k tomuto závěru na základě skutečnosti, že předmětné pracovní místo č. 16 740 000 720 je v centrální evidenci volných pracovních míst charakterizováno pomocí klasifikace CZ-ISCO číslem 51690 „*Pracovníci v oblasti osobních služeb jinde neuvedení*“, do které patří společenský doprovod, hostesky či stevardi v klubu. Žalobce však měl dle pracovní smlouvy i dle sdělení zaměstnavatele pracovat jako údržba motorových vozidel, konkrétně měl vykonávat ruční mytí osobních automobilů. Na základě tohoto správní orgány shledaly rozpor mezi pracovní pozicí uvedenou v centrální evidenci pracovních míst a pracovní pozicí, kterou má žalobce vykonávat.
26. Soud podotýká, že pracovní pozice vedená podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, je definována údaji dle § 37 zákona o zaměstnanosti, uvedenými v centrální evidenci volných pracovních míst. Podle výše uvedeného ustanovení, je pracovní místo charakterizováno především druhem práce a místem výkonu práce, předpoklady a požadavky stanovenými pro zastávání pracovního místa a dalšími údaji.
27. Výkladem § 37 zákona o zaměstnanosti se ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, včetně toho, které údaje v něm vyjmenované jsou základní, a tedy nezbytné pro charakteristiku pracovního místa evidovaného v centrální evidenci volných míst, a které lze považovat za údaje vedlejší. Rozlišení těchto charakteristik a jejich závaznosti má totiž dopad na rozhodování správních orgánů při posuzování naplnění podmínek v jednotlivých řízeních týkajících se zaměstnávání cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2023, č. j. 6 Azs 248/2022 – 23).
28. V rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 6 Azs 127/2021-38, poté Nejvyšší správní soud v této souvislosti vyslovil, že základní charakteristiku pracovního místa pro účel evidence volných pracovních míst tvoří údaje o druhu práce a místu výkonu práce, předpoklady a požadavky stanovené pro zastávání pracovního místa, základní informace o pracovních a mzdových podmínkách a informace, zda se jedná o pracovní místo vyhrazené nebo vhodné pro osobu se zdravotním postižením. Vedle toho informace o tom, zda jde o zaměstnání na dobu neurčitou nebo určitou a o jeho předpokládané délce, vymezené až ve druhé větě § 37 zákona o zaměstnanosti, za základní označeny nejsou, přičemž i systematický výklad vede k závěru, že se jedná o informace další, resp. dále uváděné. Na základě uvedeného rozlišení pak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyšší správní soud v tehdejší případě dospěl k závěru, že případná neshoda v údajích týkající se „pouze“ vedlejších údajů nepostačuje k závěru, že účelem pobytu cizince na území není zaměstnání na pracovním místě uvedeném v centrální evidenci obsaditelných volných pracovních míst ve smyslu § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Výše uvedené závěry jsou dle názoru zdejšího soudu aplikovatelné i v nyní projednávaném případě.

29. Součástí charakteristiky pracovního místa uvedené v § 37 zákona o zaměstnanosti ve znění do 30. 6. 2024 (tj. ve znění účinném v době vydání správních rozhodnutí) nebylo označení druhu práce dle klasifikace CZ-ISCO. Správní orgány nesprávně založily své závěry o odlišnosti pracovních míst toliko na rozporu v označení klasifikace CZ-ISCO, tj. údaje o pracovním místě, který nebyl součástí jeho charakteristiky. Nejednalo se tedy ani o vedlejší údaj natož o údaj základní, jehož nesrovnalost by byla schopna zapříčinit naplnění podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
30. Směrem ke klasifikace zaměstnání CZ-ISCO soud poznamenává, že tato klasifikace byla zavedena sdělením Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb. o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO) (dále jen „sdělení č. 206/2010“). Český statistický úřad toto sdělení vydal na základě zmocnění uvedeného v § 19 zákona o státní statistické službě, který současně stanovuje závaznost statistických klasifikací, a tedy i klasifikace CZ-ISCO. Podle § 19 odst. 3 zákona o státní statistické službě jsou klasifikace závazné pro orgány vykonávající státní statistickou službu a pro zpravodajské jednotky při poskytování údajů pro statistická zjišťování, při jejich zpracování a dále v těch případech, kdy tak stanoví zvláštní právní předpis. Z výše uvedeného vyplývá, že klasifikace CZ-ISCO slouží toliko ke sledování statistických údajů.
31. V příloze ke sdělení č. 206/2010 je mimo jiné uveden kód 51690 s názvem „*Pracovníci v oblasti osobních služeb jinde neuvedení*“. Dle vysvětlivek, jejichž vydání sdělení rovněž stanoví, je u kategorie 5169 resp. 51690 uvedeno, že do podskupiny patří pracovníci v oblasti osobních služeb, kteří nejsou uvedeni jinde ve třídě 51 Pracovníci v oblasti osobních služeb. Patří sem například pracovníci poskytující služby a společnost jako taneční partneři, společenský doprovod, hostesky či stevardi v nočních klubech. Příloha rovněž obsahuje kód 9122 resp. 91220 s názvem „*Pracovníci pro ruční mytí vozidel a pomocní pracovníci autoservisu*“, který odpovídá zaměstnání, které žalobce na základě pracovní smlouvy vykonával a nadále měl vykonávat. Není tedy pochyb, že pracovní místo č. 16 740 000 720, bylo nesprávně zařazeno pod CZ-ISCO 51690, jelikož obsah vykonávané práce tomuto označení neodpovídá.
32. Za podstatnou však soud považuje skutečnost, že žalobce žádal o prodloužení zaměstnanecké karty na pracovní místo č. 16 740 000 720, na kterém by zaměstnán již od roku 2019. V roce 2019 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno sdělení, č. j. OAM-65963-7/ZM-2019, o splnění podmínek pro zaměstnání žalobce na volném pracovním místě č. 16 740 000 720. V tomto sdělení je v rámci údaj o pracovním místě uvedeno „*Druh práce (CZ-ISCO): 51690 Pracovníci v oblasti osobních služeb jinde neuvedení (Ruční mytí aut)*“. Ve výpisu z centrální evidence volných pracovních míst č. j. OAM-19528-3/214-2023 je toto pracovní místo označeno jako „*Ruční mytí a čištění interiérů*“, současně je v něm uvedena požadovaná profese „*Ruční mytí a čištění interiérů aut*“ a CZ-ISCO „*Pracovníci v oblasti osobních služeb jinde neuvedení (51690)*“. Z výpisu taktéž vyplývá, že datum poslední změny tohoto místa bylo provedeno dne 13. 12. 2019.
33. Na základě shora uvedených skutečností soud konstatuje, že je zřejmé, že v centrální evidenci volných pracovních míst bylo uvedeno nesprávné zařazení pracovního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

místa č. 16 740 000 720 dle klasifikace CZ-ISCO. Tuto chybu nicméně nezpůsobil žalobce a nelze mu přičítat k tíži, že pracovní místo bylo chybně zaevidováno. Za rozhodné považuje soud rovněž to, že žalobci na takto chybně evidované pracovní místo bylo opakovaně vydáno (resp. prodlouženo) povolení k zaměstnání ve formě sdělení o splnění podmínek pro zaměstnání a od té doby nedošlo ke změně údajů o tomto pracovním místě. Současně výše uvedená chyba nemá vliv na identifikaci pracovní pozice, neboť ta byla v pracovní smlouvě i ve svém popisu v evidenci volných pracovních míst jasně vymezena. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány nesprávně posoudily žádost žalobce, jelikož žalobce žádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na stejné pracovní místo, na které mu byla pracovní karta udělena, a to na základě shodných údajů uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst i stejné pracovní smlouvy, kterou doložil k současné žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

34. Dále se soud zabýval námitkou, dle které se správní orgán prvního stupně nezabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu žalobce.

35. Ve vztahu k této námitce soud předně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ustanovení § 174a zákona o pobytu stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu, ale pouze některých.

36. Povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případě aplikace § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, v němž uvedl: „*Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost [...] zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně [...]. Na uvedený závěr nemá vliv ani výslovná úprava § 174a zákona o pobytu cizinců, účinná od 1. 1. 2011. Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel [...]. Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života.*“

37. Podle konstantní judikatury správních soudů je však současně třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů na práva podle čl. 8 Úmluvy i v těch řízeních, pro která to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, konstatoval, že „*za určitých podmínek je namístě přistoupit k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, i pokud to zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje, a to zejména tehdy, namítá-li cizinec Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve správním řízení.“ Správní orgány tak mají povinnost zabývat se přiměřeností zásahu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v těch případech, kdy to zákon sice výslovně nepředpokládá, ale cizinec v tomto směru vznesl konkrétní námitku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31).

38. V projednávané věci se však žalobce ve správním řízení ke svému rodinnému a soukromému životu nijak nevyjádřil, a to ani po seznámení s podklady napadeného rozhodnutí. V žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty žalobce toliko uvedl, že má dceru, která ale žije na Ukrajině. Z žádosti dále vyplynulo, že na území České republiky žijí sestra a otec žalobce. Žalobce však nijak netvrdil, že by jeho otec či sestra byli na něm závislí či byli odkázáni na jeho péči. Námitku zásahu do rodinného a soukromého života uplatnil žalobce až v žalobě. Na základě shora citové judikatury tak správní orgány neměly povinnost zabývat se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
39. Soud tak vzhledem k veškerým shora konstatovaným skutečnostem napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť se žalovaný nesprávně vypořádal s posouzením naplněném důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. S ohledem na to, že nezákonností bylo stiženo i prvostupňové rozhodnutí, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení tohoto rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm pak bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce výši požadovaných nákladů řízení nevyčísлил a nedoložil, rozhodl soud o nákladech řízení toliko na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. září 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce